Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Marts 1887. 36te Aargang.

Uddrag af John T. Caine's Argument.

Ved Edmunds-Tucker Lovens Behandling i Repræsentant Huset i de Forenede Stater den 12. Januar 1887.

(Fortsat fra Side 166.)

Broder Caine dvælede omstændelig ved den Part af Lovforslaget, som vedrørte Berøvelsen af Mormonernes Stemmeret ved en religiøs Prøveed, og viste tydelig det uforskammede og nedrige i saadan Lovgivning, og beviste, at det var udemokratisk, uamerikansk og en aabenbar Overtrædelse af de Forenede Staters Grundlov. Ligeledes paaviste han det grundlovstridige i andre Paragrafer vedrørende Bestikkelse af Embedsmænd m. m., og sluttede derpaa sit Argument som følger.

Hr. Ordfører! Tør jeg vove at bønfalde Huset om tilfulde at overveje hvad det gjør, førend det gjør sig skyldig i Vedtagelsen af et saa afskyeligt Forslag, som dette Lovudkast indeholder. Jeg kjender tilfulde den Indflydelse, som er i Virksomhed, for at saa dette Lovforslag vedtaget i Kongressen. Jeg er mig ogsaa bevidst, at selve Luften er fyldt med de mest ugrundede Bagvaskelser og utallige grove Usandheder, som uafladeligen blive opdigtede og flittigen udspredte. Religiøs Iver og Intolerance er opstillet imod mit Folk. Politisk Nødvendighed, hykleriske Fremstillinger, Hykleri og lignende Underfundigheder ere forenede i Raabet og Skriget. Talerstolene, Prædikestolene og Pressen ere mægtige Redskaber til at bearbejde de offentlige Meninger, og deres Angreb er bestandig rettet med hele sin Styrke mod Mormonerne. Jeg ved, at det næsten er umulig for en Mand, som indtager en offentlig Stilling, at gjøre nogen Indsigelse imod Noget, der er rettet mod Mormonerne, ligemeget hvor grusomt og grundlovstridigt det end er.

Daglig, ja næsten hver Time paa Dagen, blive vi fortalte, at det er Polygamiets Onder, som har gjort os venneløse. „Frigjør Eder fra denne Skamplet, og Retfærdighed vil da blive udøvet", er det Raad, som vi høre fra dem, der indrømme det forkerte og farlige i en saadan Lovgivning, som nu er under Forhandling. Men er det Polygami som her tilsigtes? Om saa er, hvorfor da ikke give de Love, som allerede ere

vedtagne, og saa ubarmhjærtig udøvet, en Lejlighed til at udføre sine Virkninger? Dersom de ikke ved dem kan udrydde Polygamiet, da kan visselig heller ingen andre Love af lignende Karakter gjøre det. Om de ere utaalmodige og ønsker at se Virkningen hurtigere, hvorfor da ikke gjøre som de Forenede Staters assisterende Advokat en Gang med Overlæg sagde i højeste Ret, at det vilde være en barmhjærtig Handling, at overgive hele Mormonernes opvoxende Slægt til at omkommes ved Sværdet. Dette Forslag, dersom det bliver til Lov, vil overlade Mormonerne til Mænds Barmhjærtighed, hvis eneste Opgave er at plyndre dem, og fratage dem alle deres jordiske Besiddelser og drive dem fra deres Hjem. De muelige Resultater af dette Lovforslag hvis det bliver vedtaget, kan ikke blive overdreven. Jeg troer virkelig i al Oprigtighed, at en Lov, som bestemte, at Alle skulle anses for Fredløse, der ikke offentlig fornægtede og tilbagekaldte sin Tro paa Mormonernes Lære efter en Proklamations Udstædelse, vilde være barmhjærtig sammenlignet med Virkningen af det foreliggende Lovudkast.

Hr. Ordfører, det er ikke Mormonfolkets Moral eller dets fordærvelige Indflydelse paa Offentligheden, der er Bevæggrunden til den Forfølgelse, som vi maa udstaa. Det er i højeste Grad Nonsens, at tale om, at „Mormonismen er en Skamplet paa Nutidens Civilisation. Dersom De vil tage Dem for, at udrydde Civilisationens Skampletter, saa vil De have Deres Hænder fulde. Jeg vil med Ærbødighed henvise de Herrer, der interessere sig for at vide noget om Civilisationens Moralitet, som det nittende Aarhundrede fremviser paa Steder langt borte fra Utah, og hvor Oplysningen skinner i al sin Kraft, til von Øttingens Moral-Statistik, offentliggjort i Aaret 1882. Den «Fortnightly Review» idet den omtaler denne Bog, sagde fornylig:

„Den fremviser i Sandhed den skrækkeligste Tilstand i Videnskaben, eftersom den indeholder kun lidet andet end en Fremstilling af en fuldstændig Optegnelse af Forbrydelser. Muligvis ere von Øttingens mest sygnende Fremstillinger, hvor han opstiller Facta og omtaler Forbrydelserne i store Byer og stærk befolkede Strækninger. Von Øttingen's Tabel synes at indbefatte alle europæiske Lande, undtagen Spanien, Portugal og Tyrkiet. Om vi havde et Kort af Europa foran os, som fremviste Folholdet af Forbrydelser og Laster ifølge de os bekjendte Rapporter, saa vilde de mørkeste Skygger falde paa de Steder, hvor de prale mest af at Oplysningen er størst. I Sachsen, det nuværende Videnskabs Alter og Hjemmet for den frie Tanke, viser det sig at være størst.

Der er ikke megen Fare for at Polygamiet nu til Dags skal fordærve Verdens Moral eller være farlig for Civilisationen i sin nærværende almindelige moralsk fordærvede Tilstand.

Hr. Ordfører, Mormon-Kirkens Organisation er det, som de søge at tilintetgjøre med dette Angreb paa Mormonerne. Det er en religiøs Sag, som de søge at behandle, ligesom i alle andre Lovforslag, som er bleven forelagt imod Mormonerne. Det er vor kirkelige Regjeringsform, og ikke vor Moral, som sigtes til, og som de søge at omstøde. De Mænd, som ere her fra Utah, der arbejde saa meget for at berøve Mormonerne deres Stemmeret og forlange, at ethvert Embede i Territoriet skal gjøres ledig og besættes med Mænd, som skulle blive beskikkede i Stedet for at blive valgte af Folket og at selv Borgerrepræsentanterne, som taxerer vore Ejendomme, og Skatteopkræverne skulle vige Pladsen

for Ikke-Mormoner, ere ikke bange for at vor Moral skal besmitte hverken dem eller deres Familie. De vide, saavel som hele Verden ved, at et renere og mere ordentligt og gudhengivent Folk findes ikke paa Jorden end i de Byer, som udelukkende er beboet af Mormoner. Det er simpelhen fordi Minoriteten kan ikke regjere Majoriteten under en demokratisk Regjeringsform i Amerika, at disse Mænd ere her og ivre for at faa os vor Stemmeret berøvet.

Der er et Spørgsmaal, som tiltrækker sig paa en forbausende Maade Folkets Opmærksomhed i dette Land. Det er et Spørgsmaal, hvorpaa Nationens og selv Samfundets fremtidige Velfærd beroer og fordrer Alles omhyggelige Opmærksomhed, som ere interesserede i samme. Dette Spørgsmaal er forlænge siden besvaret hos Mormonerne. Vi ere ikke besværede over Forholdet mellem Kapital og Arbejde; vi trues ikke med nogen Fare fra en utilfredsstillet Pøbelvælde, vi have ingen Frygt for Komunismen; vor Søvn er ikke forstyrret af Frygt for Annarkister. Der foreslaaes nu at ophæve det vedvarende Emigrationsfunds Kompagni og oprykke det baade med Rod og Grene, fordi det bringer fattige og uvidende Udlændinger, som De sige bliver Slaver under Mormon-Præsteskabet; og dog eje 90 pCt. af alle Mormon-Familier i Utah deres egne Huse, og kun 3.37 pCt. af Mænd, Kvinder og Børn kunne ikke læse. Den officielle Statistik er et tilstrækkeligt Svar paa dette Skrækkebillede.

De haarde Tider, som Verden har erfaret har ogsaa været følt i Utah; men hvor Mormoner have arbejdet, enten i eller uden for Territoriet, har ingen Striker fundet Sted. Og hvad der endnu mere er Deres Opmærksomhed værd er, at der ikke i Dag findes i nogen Komune, som udelukkende bestaar af Mormoner, et Fattighus eller nogen Nødvendighed derfor.

Der siges, at Landet fordrer Polygamiets Undertrykkelse. Lad os for Arguments Skyld sige at det gjør. Landet fordrer ikke at Borgerrettigheder skal fornægtes Folket i Utah, ejheller at deres kirkelige Korporation skal ophæves og Kirkens Midler ødelægges.

Der vil maaske siges, at Utah Kommissionen har anbefalet en saadan Lovgivning. Forstaar de, som gjør denne Paastand, tilfulde hvor stor en personlig Interesse Medlemmerne af denne Kommission har i Vedtagelsen af dette Udkast? Dette Lovforslag gjør deres Embede vedvarende, hvor de hæve en aarlig Løn af 5,000 Dollars hver, fra det offentlige Skatkammer, foruden flere personlige Udgifter, uden at de have noget at udrette. Er det underligt, at de vil anbefale et saadant Lovforslags Gjennemførelse?

Der siges ogsaa at Utahs Guvernør har rekommanderet dette Forslag. Er ikke ogsaa han en interesseret Person? Om dette Forslag bliver til Lov vil han direkte eller indirekte have Besættelsen af to Tusind Embeder, hvis Embedsmænd tidligere vare valgte af Folket. Et saadant Embede burde tilfredsstille en Mands Ærgjærrighed, om han endog havde en større Higen end Utahs Guvernør. Denne beskedne Herre har, uagtet han indrømmer, at der ikke er nogen Udsigt til Oprør, dog haft den store Ære at anbefale at en stærk Soldater Styrke bliver stationeret nær Saltsøstaden for at assistere de civile Øvrigheder. Er Kongressen beredt til at opfylde disse Embedsjægeres umættelige Fordringer. Anbefalinger fra saa uværdige Kilder, i hvilke personlige Interesser er saa tydelig lagt for Dagen, at den blotte Tanke derom vilde bringe dem i evig Foragt under almindelige Forhold.

Dersom dette Lovforslag blot var, hvad det paastaar at være, alene Polygamiets Undertrykkelse, hvorledes kan da alt dette hjelpe det? Domfældelser blive givne ligesaa rask, som det kan lade sig gjøre, og den Lethed, hvormed de erholdes, er vel bekjendt i Nationen. Saalænge som de skal handle efter en Lovform, saa er det umulig at domfælde hurtigere medmindre Domstolenes Antal forøges; og dette Lovforslag har ikke mindste Hentydning til et saadant Skridt. Naar Familieforbindelser, som ere indgaaede, blive opbrudte, af hvad Fordel kan det da være at fratage mig min Stemmeret? Hvorledes kan dette have nogen Indflydelse paa Mormonkirkens Præsidents Ægteskabsforbindelser, eller paa nogen anden Mands ulovlige Samliv?

For faa Dage siden blev en Mands Polygami standset meget sikker. En apostat Mormon var beskikket til deputeret Marshal, og som saadan skjød han en Mormon, for hvem han havde en Arrestordre for ulovligt Samliv. Manden var til Hest og ubevæbnet. Marshallen bød ham at standse og i samme Øjeblik skjød han ham. Vidnesbyrdet i det optagne Forhør viser, at Manden ikke prøvede paa at undfly, skjøndt det vilde ikke have retfærdiggjort ham i at skyde, om han havde. En Time senere var Manden død. Morderen blev ført til Beaver, hvor Distriktsretten holdes, og blev mødt paa Vejen af tretten af Stor-Juryens Medlemmer, hvilke han selv forud havde valgt. Disse Mænd førte Forfriskning med sig, og Tilbagerejsen lignede en Herolds Triumfmarch paa sin Hjemrejse. Den samme Stor-Jury gjorde en Undersøgelse af denne Sag og fremførte en Klage for Manddrab mod Marshallen. Han blev sagsøgt af den Forenede Staters Sagfører, som under Forhøret erklærede i aaben Ret, at ulovligt Samliv var en Forbrydelse, medens de Forenede Staters Love udtrykkelig erklærer det kun for slet Opførsel. Den samme Sagfører fortalte Juryen, at Morderen burde sættes i Frihed og i Overensstemmelse hermed erklærede de ham uskyldig.

Hr. Ordfører! Erklæringen af den assisterende Oversagfører, at det vilde være en Barmhjærtigheds Handling, at udrydde enhver voxen Mormon, bærer allerede Frugt. Den Theori, som er antaget af det Komplot, der er bestemt paa, at vi skulle udryddes, og som anser en Mormon for, at han er en farlig Forbryder, bærer sine naturlige Frugter. Lovgivningen, som vedbliver at blive dreven gjennem Kongressen, og som med ufejlbarlig Vished tilintetgjør al Sikkerhed for Mormonernes Frihed, bærer sin egen Frugt. Dette Forslag, der vil forøge Mormon-Hadernes Magt og Antal i Embederne, vil bære de samme Frugter. E. M. Daltons ulovlige Samliv blev undertvungen. Denne Maade, at undertvinge paa, har modtaget en heftig Tilskyndelse ved Frigivelsen af hans Morder. Hvor troer De at denne Tilladelse ved Loven og Fritagelse fra Straf ved Retterne vil ende? I en privat Uenighed slog en Mormondreng en deputeret Marshal med knyttet Næve i aaben Daglys og paa en af Saltsøstadens mest befærdede Gader. For dette blev han to Gange idømt Bøde og sendt til Fængsel af de Forenede Staters Dommer. En Mormon er dræbt i koldt Blod af en deputeret Marshal og Morderen er frigivet ved de Forenede Staters Sagførers Foranstaltning; denne Klasse af Historien er interessant, ikke sandt? og Interessen vil storlig forøges med Tiden.

Til Slutning vil jeg sige, at der har aldrig levet en Komune, der har været flittige og stræbsomme og paa samme Tid været umoralske, uærlige og forræde-

riske. Mænd kunne muligvis til en vis Grad være daarlige og dog være industrielle, men ikke Kommuner og Nationer. Mit Folks Industri og Fremgang er anerkjendt af deres bittreste og mest fanatiske Fjender; de tør ikke nægte dette. Trodser en haandfuld Mormoner i Klippebjærgene alle historiske Kjendsgjerninger? Ere de, det eneste Exempel i Verdenshistorien paa Vinskibelighed og Usædelighed, Arbejdsomhed og Løsagtighed, Retskaffenhed og Uærlighed, i Besiddelse af Velstand og dog hensynsløse til Ejendomsret? Intet kunde være mere urimeligt.

Historien beretter os, at hvor der findes Vinskibelighed og Flid i en Komune, der vil findes Moralitet, Sandsærdighed og Loyalitet ogsaa. Indrømmelsen af Utah Folkets Flid tilintetgjør alle deres Fjenders Paastand. Flid og Usædelighed har altid og vil altid vedblive at være uforenelige i en Komune, men selv om dette ikke var Tilfælde, hvad kan De udrette ved Lovgivning? Det Faktum kan ikke bestrides, at Flid kunde ikke existere hvor Ejendomsretten er ikke tilbørlig respekteret og beskyttet ved Lov. Arbejdsomheden, som viser sig i Utah, er derfor et Vidnesbyrd for, at Ejendomsret er tilbørlig beskyttet. Det er bleven sagt af en af dem, som er her i Washington i dette Forslags Interesse, at en halv Del af Ejendommene i Saltsøstaden er ejet af Ikke-Mormoner. Antag at dette er Sandhed, hvad beviser det da? At Forretningsmænd, som ere aldeles i Modstrid til Mormonerne, ikke har været bange for at begynde Forretning i Utah, og det viser paa det bestemteste at de existerende Love i Utah beskytter Ejendomsretten.

Hvad kan De gjøre mere? Kan De ved Lovgivning gjøre Folket arbejdsomme? Alle Tiders Historie bestrider Muligheden deraf. De kan ikke ved Lovgivning gjøre et Folk kydske ejheller lykkelige. Alt hvad De kan gjøre, er at give arbejdsomme Komuner en saadan Beskyttelse, som, medens det befrier dem fra Andres Indblanding, samtidig beskytter Individers Rettigheder, saaledes at Folket ikke er underkastet ødelæggende Udsugelser eller Mænds Harme og Bigotteri, som ere iklædte med Myndighed, og dog ere lave nok til at bruge det til sine Medmenneskers Skade, til Indskrænkningen af deres Friheder og Tilintergjørelsen af deres Rettigheder. Ingen sund Regjerings Politik tør gaa længere end dette. Ingen Statsmand tør gjøre mere, dersom han har nogen Agtelse for sig selv, eller Respekt for hvad Historien lærer os. Hvad have vi fundet i Utah? Et Folk, hvis industrielle Foretagender er uden Lige for nærværende, om det nogensinde har haft Lige. Dette Folk er, med Ringeagt for Historiens Lærdomme og naturlige Virkninger, bleven vilkaarlig stemplet som umoralske.

Med en fuldkommen Kundskab om, at ethvert Forsøg paa at indføre Moralitet ved Lovgivning er i Modstrid mod Fornuft, synes Mænd dog fast bestemte paa at gjøre dette Folk moralske ved Lovgivningens Hjælp. De forlanges til at gjøre dem ærlige, som foregives oprindelig at være uærlige; at gjøre dem gode, som ere haabløst fordærvede; at gjøre dem rene, som ere besmittede; at gjøre dem ædle og ophøjede, som ere uædle og nedværdige, altsammen ved Lovgivning. Med andre Ord, De forlanges til at forandre et Svineøre til en Silkepung ved Lovgivning.

Hr. Ordfører! Det kan ikke lade sig gjøre. De begynder paa en forkert Maade, og selv om Meningen var rigtig, saa ere Midlerne i Modstrid mod al Fornuft. Om Mormonfolket var, hvad den offentlige Mening antager dem for at

være, da vil de ødelægge sig selv hurtigere og med større Sikkerhed, end det kan blive udrettet ved noget andet Middel, som kan anvendes. Virkningen af umoralske Handlinger bringer en saa sikker og uundgaaelig Opløsning, at selv naar de viser sig i sine bedste og skjønneste Farver, underminerer de dødbringende Spirer Samfundet og bringer dets visse Tilintetgjørelse og Ruin, saaledes som en alvis Skaber har bestemt det skal gaa med alt det, som ikke er bygget paa og understøttet ved moralske og evige Principer. Om Mormonismen falder, da vil den falde af sig selv. Jeg paastaar, og jeg gjør det med al Ærbødighed, at i Stedet for at befordre Utahs sande Interesse saa har al denne specielle og særegne Lovgivning været en absolut Hindring.

De ved godt at mit Folk er ærligt; thi deres Rygte i Handelscirklen har næsten ikke sin Lige. De have fundet dem at være arbejdssomme, men i Stedet for at følge Fornuftens og Erfaringens Tilskyndelser, og omringe dem med de Forstandsninger, som vilde sætte dem i Stand til at vedblive at berige denne store Nation, saa blive de forhindrede i deres Virksomhed ved grusom Lovgivning.

Dersom vi ønske vort eget Folk og fremmede Nationer til at respektere vor højt priste Retfærdighed og frie Regjering; om vi vil have dem til at elske Frihedens Principer, som vi erkjende, da maa vi selv begynde med at vise Agtelse for Retfærdighed, og Kjærlighed for frie og liberale Principer. Alene ved dette Middel kan vi opmuntre Andre til Tillid til vore Love og vor Loyalitet.

Mit Folk har i mange Aar været underkastet uværdig Behandling, Fornærmelse og Landflygtighed næsten uden at klage. De have haft deres Karakter berøvet af betalte Røvere — og ved Røvere mener jeg dem, som ere de nedrigste, som berøve Kvinder og Børn af det, som alene gjør Livet værdifuldt — og mit Folk har omsonst begjært Retfærdighed. Det har været regjeret paa en slet Maade af Mænd, som har været sente af en Regjering, der ikke havde til Hensigt at være uvenlig; Mænd, som i alle Maader have været deres Fjender, kun at de ikke have givet det Udseende af Fjendskab, og mit Folk har underkastet sig Alt. Det har været haanet og formedelst ugudelige og forræderiske Planer er det bleven fristet til at indtage en aabenlyst og bestemt Modstand mod Regjeringen, men disse Planer have slaaet Fejl. Beskyldninger for Forræderi og Opstand ere blevne bragte imod Følket, hvilke ere blevne beviste at være falske, og dog har det ikke erholdt nogen Oprejsning. Lidt efter Lidt have deres Rettigheder været dem ulovligt fratagne, og det saadanne Rettigheder, som giver et Folk sin Berømmelse, sit udødelige Minde, og dog have mit Folk kun søgt at erholde Retfærdighed paa en grundlovsmæssig Maade. En hel Nation er opstillet imod dem, bestemt paa deres Ødelæggelse og denne Bestemmelse er gradvis udviklet til Kongresforhandlinger og dog appellerer mit Folk alene ad konstitutionelle Veje. Dette er det lovstridige Folk i Utah.

Jeg forsikrer Dem højtideligt, at der ikke er et Folk i de Forenede Stater eller i Verden, som er mere loyalt til Frihedens evige Sandheder, saaledes som de ere udtrykte i dette Lands Grundlov, end mit Folk, og der vil komme en Tid naar den Taage som nu omgiver det amerikanske Folks Forstand, saavel som dets Lovgiveres, skal forsvinde naar Løgnens Tilflugt skal blive tilintetgjort; der vil komme en Tid, da mine Ord ville blive erkjendte for at være Sandhed.

Mine Herrer! Jeg beder Dem at standse; De kan ikke for Deres egen Skyld taale at tage et Skridt som er afgjort efter saa utilstrækkelige og utroværdige Vidnesbyrd. Jeg er her mere end Forsvarer, jeg taler for mig selv; og jeg forsikrer paa min Ære, at de Beretninger, hvorpaa denne Lovgivning er baseret, ere uden Grundvold. De kan ikke forsvare en Politik, som er beregnet paa at ødelægge et Folk, hvis værste Fejl er, at de søge deres Lykke paa en forskjellig Maade fra Deres egen. Tiden, den store Læge af alle Onder, vil en Gang rette dette Fejltrin, om det er et saadant, og den evige Guds Dom er allerede udgaaet, og den sidste Levning af Mormonismen vil bortfejes ved Begivenhedernes fredelige Fremgang, dersom den ikke er, hvad Gud i sin Visdom har bestemt til at bestaa.

Mine Herrer! De som have frigjort Negerne fra Trældom, De som elske Friheden og med Omhu vaager over vort Lands Institutioner, og ønsker at skjænke dem pletfrie og ubesudlede til Deres Børn, lad mig bønfalde Dem, ikke at overgive mit Folk til et saa umenneskeligt Slaveri. (Høje Bifaldsraab).

Det hellige Folks Magt.

„Naar det hellige Folks Magt fuldstændig er knust, skulle alle disse Ting fuldendes.“ Daniel 12, 7.

Ved at læse i Aviserne angaaende Edmunds Forslag, saa vel det som allerede er i Lov og udøves i Utah, som det de nu søge at faa vedtaget, have vi ofte grundet paa ovenstaaende Skriftsted. Forklarer ikke dette hvorfor den amerikanske Nations Lovgivere ere saa ængstelige for at tilintetgjøre Mormonernes Magt? Opfylde de ikke Profetierne?

Dersom dette Skriftsted ikke har Hentydning til Jøderne, hvis Magt blev borttaget af Romerne og er aldrig gjenvunden siden, hvem hentyder det da til? Daniel siger, at naar Magten er taget fra det hellige Folk, da skulle alle Ting, som han blev fortalt om, af hvad han saa i Synet blive fuldkommet.

Det er sandt, at vi have andre Profetier, der omtaler, at Kirken, der skulde oprettes i de sidste Dage, aldrig skal blive overvunden; men er det derfor afgjort at fordi Magten bliver borttagen, at Kirken vil blive overvunden? Vi troer det ikke; thi Præstedømmet er der alligevel og kan ikke blive borttaget. Borttagelsen af det hellige Folks Magt kan alene have Hentydning til den politiske Magt; thi det er let at indse, at naar Gud har givet et Folk det hellige Præstedømme, saa kan han alene tage det bort.

Vi formode at dette er bleven overset for nærværende. Maaske Nogle have forstaat det; men vi have aldrig set at det har været bemærket i de nuværende Stridsspørgsmaal vedrørende de haarde Love, som vedtages mod Mormonerne.

Om Udgivelsen af disse Love er en Opfyldelse af Profetierne, da er dette et andet Vidnesbyrd for, at Tiden er nær, naar Profetierne skulle opfyldes angaaende Straffedommene, som skulle udøses over Verden.

De Hellige kunne glæde sig i den Forvisning, at Gud vaager over dem, og eftersom han har sagt, at det Rige, som han vilde oprette i de sidste Dage aldrig skulde blive overvunden, kunne de føle sig forviset om, at Gud vil tilintetgjøre Menneskenes Modstand. Vi have ingen Tvivl om, at Udgivelsen af disse Love vil udføre nogle af Herrens vise Hensigter. Maaske det behøves for at prøve de Helliges Tro.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Præsident D. H. Wells' Farvel.

Af Præsidenterne Taylors og Cannons Brev, som blev offentliggjort i forrige Nummer, kunne de Ældste og Hellige saavel som vore Venner i disse Lande se, at jeg er bleven løst fra at præsidere over den europæiske Mission, hvortil jeg blev beskikket af Guds Tjenere, og har nu Tilladelse til, at vende tilbage til Amerika — Zions Land — naar som helst jeg behager; og da det er min Hensigt, at forlade England i en nær Fremtid, saa griber jeg denne Lejlighed, til at sige Farvel til de Ældste og Hellige og mine Venner i denne Mission.

Over to Aar ere forløbne siden jeg ankom til disse Lande, og jeg har siden den Tid efter bedste Evne arbejdet for Udbredelsen af Evangeliet, for Guds Sags Interesse og Menneskenes Børns Saliggjørelse. Jeg ved ikke om det kan blive anset for, at Værket har haft stor Fremgang under mit Præsidium. Det staar betydelig tilbage fra forrige Aar med Hensyn til Tillæg til Kirken ved Daab i et lignende Tidsrum, og i Særdeleshed er dette Tilfældet i de britiske Lande; men om der er Glæde i Himmelen, som Jesus siger, over en Synder, som omvender sig, og Menneskenes Sjæle ere dyrebare i Guds Aasyn, da kunne de Ældste, saavel som jeg, føle sig opmuntrede ved dette Arbejde, som er bleven udført; thi Mange ere blevne bragte til Kundskab om Sandheden og have annammet den. Nogle af dem ere indsamlede til Zion, og Andre ere endnu tilbage, og af deres Antal er der Nogle, som ville blive frelste i Guds Rige, og vi skulle have stor Glæde med dem gjennem Evighedernes Evighed. Jeg har den Tilfredsstillelse, at vide, at mit Arbejde er bleven antaget af mine Brødre i Præstedømmet i Zion, og jeg haaber og tror, at det er antaget af min Fader i Himlen.

Det er nu min Bestemmelse, at vende tilbage, maaske ikke til de Helliges Indsamlingssted, men til Amerika, som er Zions Land og det Sted, hvor Gud har bestemt at oprette sit Rige, og hvor hans Hensigter ville blive udførte som ere forbundne med denne Begivenhed. Det er mit Hjærtes Ønske, at gaa til nævnte Land og være Vidne til Udviklingen af de Begivenheder, der ville lede til Opfyldelsen af Jehovas Hensigter, og hjælpe til, for saa vidt som Herren vil give mig Styrke og Kraft, at arbejde for hans retfærdige Hensigter, og dele med de Hellige hvilke som helst Prøver, som ville komme over dem, at jeg ogsaa maa faa en Del i den Triumf og de Velsignelser, som tilsidst ville blive dem tildelt.

Jeg takker de Ældste, som have arbejdet med mig, for deres hjærtelige Understøttelse og deres Villighed til at sætte i Udførelse de Raad, som de have modtaget. Jeg beder, at Guds Velsignelse maa forblive hos dem, og at deres Bestræbelser med at prædike Evangeliet og vinde Sjæle til Kristum, maa krones med Held.

Jeg takker de Hellige og mine Venner for deres Gjæstfrihed og for al den Venlighed, som de have bevist mig, og jeg velsigner dem og alt hvad som tilhøre

dem i Israels Guds Navn, og siger til dem, værer flittige og trofaste i at holde Guds Befalinger; efterlev Kristi Evangeliums Love, og da ville I erholde den Løn, som er opbevaret i Himmelen for de Prøver eller Lidelser, som I maa blive kaldet til at gjennemgaa; hvilken Herlighed ikke er opkommet i noget Menneskes Hjærte.

Apostel George Teasdale er bleven beskikket til min Efterfølger i Præsidentskabet af denne Mission og til at forestaa Udgivelsen af «Millennial Star» og jeg ønsker, at de Hellige ville understøtte ham med deres Tro og Bønner, ligesom de have understøttet mig, og jeg beder, at Gud vil velsigne ham og give ham al den Fremgang og Lejlighed til at frelse Sjæle, som hans Hjærte attraar.

Og jeg bevidner nu i den Herres Jesu Kristi Navn til alle Mennesker, til hvem disse Ord skulle komme, at Guds Søns Evangelium er gjengivet til Jorden i disse Sidste Dage ved en Engels Betjening til Profeten Josef Smith; og dette Evangelium er en Guds Kraft til Saliggjørelse for alle de, som tro og adlyde samme. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at Guds Straffedomme ville snart blive udgydte paa denne Generation paa Grund af deres Ugudelighed; thi Gud har besluttet i Himlen, hans Opholdssted, at Synd og Ugudelighed skal blive tilintetgjort, og at Retfærdighed skal herske paa Jordens Overflade og i Folkets Hjærter. Jeg advarer derfor alle Mennesker om disse Ting, og byder dem at omvende sig fra deres Synder og fly til Zion, at de maa undgaa de Ulykker som skulle komme over de Ugudelige.

Med denne Advarsel og dette Vidnesbyrd til Folket i disse Lande byder jeg dem Farvel, vidende, at naar jeg skal staa for Kristi Domstol, skulle mine Klæder findes pletfrie for deres Blod. Daniel H. Wells.

Emigrationen.

Tiden nærmer sig for Emigrationens Begyndelse, og vi ønske at indprente paa Ældsternes Sind, at Ingen burde sendes til dette Kontor i den Hensigt at emigrere medmindre de have de nødvendige Midler til at rejse til Utah for og lidt tilovers, da de ellers vilde være udsatte for at blive sendte tilbage fra New York som Almisselemmer. Det er langt bedre at de forbliver her, og vi ønske det tilfulde forstaaet, at de ere udsatte for at blive standsede, efter som vi ikke have Midler paa dette Kontor til at hjælpe dem med. Vi blive besøgte af Fremmede, som ønske at vide, om vi ikke ville befordre dem til Zion; de tilkjendegive deres Villighed til at stride for os, om vi ville sende dem; men vi gjøre ikke den Slags Forretning. De Hellige indsamles, som have omvendt sig, fordi det er Guds Befaling. Han siger: „Og I ere kaldte til at indsamle mine Udvalgte; thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjærter." Og atter: „Men sandelig saa siger Herren, lad ikke Eders Flugt ske i Hast, men lad alle Ting være beredt for Eder." Dette er det vise Raad, som er bleven givet. Lad de Hellige derfor lære at være økonomiske og holde Befalingerne, at være trofaste i deres Pligter og ikke berøve Gud, men betale deres Tiende og Ofringer. Aflæg daarlige Vaner, hold Visdomsordet og søg at have Samfund med den Hellig-Aand, da vil Ingen behøve stimulerende Ting, hvormed de ødelægger deres Helbred og Midler, men de ville erfare en usigelig Glæde, og Herren vil aabne Vejen for dem til at

emigrere; thi han hjælper dem, som hjælpe sig selv og vise for Herren, at de ere oprigtige. Alle Penge, som blive sendte til dette Kontor fra Slægt og Venner i Utah til de Helliges Emigration i denne Mission eller for at hjælpe dem dertil, kunne alene blive brugte i den Hensigt. Om de ikke have Arbejde, da er det de Helliges Rettighed med Bøn og Flid at søge efter Arbejde og Herren vil aabne Vejen. Troen er det første Princip af aabenbaret Religion, og der er skrevet: „Den Retfærdige skal leve ved Troen". Vi sige derfor i al Venlighed, hav Tro og vis Eders Tro i Eders Gjerninger.

Gode Nyheder.

Vi have modtaget den gode Underretning fra Zion, at Apostel Lorenzo Snow og mange andre af vore Brødre, som have været ulovligt idømte Fængsel, og Bøder, ere blevne frikjendte af højeste Ret i de Forenede Stater, og er nu atter iblandt sine Venner og hos sin Familie. De Forenede Staters Dommere og Advokater i Utah have været saa begjærlige efter at forfølge og plage de Sidste-Dages Hellige, at de ikke have været tilfredse med at følge en grusom og uretfærdig Lov, som særskilt er bleven vedtaget for at undertrykke dem, men de have gjort denne Lov saa elastisk som muelig og have ofte fordoblet Straffen to og tre Gange mere end Loven foreskriver. I Stedet for at dømme en Mand, som har brudt en vis Paragraf af den grundlovstridige Edmundslov til 6 Maaneders Fængsel og 300 Dollars Bøder, saa ere Mænd blevne dømte til 18 Maaneders Fængsel og 900 Dollars Bøder og endnu mere; alt efter som de, der have været for Retten, have været højtstaaende Embedsmænd i Kirken, thi efter denne Maalestok have de idømt haardere eller mildere Straf.

Det tog en længere Tid, at faa Sagen appelleret for Landets højeste Domstol, eftersom Utahs Dommere gjorde all for at forhindre det; men tilsidst lykkedes det at faa den gjennemført, og Følgerne blev at alle Forhandlinger, som var bleven udført paa denne Fremgangsmaade, blev enstemmigt erklæret at være ulovlige. En Ordre blev strax sendt til de Magthavende, at løslade Alle af Fængslet, som lede uskyldigt, hvilket strax skete, og Brødrene gik triumferende ud af Fangenskabet, efter flere Maaneders uretfærdig Behandling, til stor Skam og Vanære for Dommerne og Advokaterne. Retfærdigheden vil, om den endog kommer sagte, til sidst vinde Sejer over Uretfærdighed.

Konferencemøder.

Konferencemøder ville blive afholdte i Konferencerne i følgende Orden.

Kjøbenhavn	den 9de og 10de April		
Malmø.	„ 16de „ 17de „		
Aarhus	„ 23de „ 24de „		
Aalborg	„ 30te April og 1ste Maj		
Norrkøping	„ 7de	„ 8de	
Stockholm	„ 14de	„ 15de	
Kristiania.	„ 21de	„ 22de	

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Velsignelserne og Ansvarlighederne i Evangeliet.

Der er større Ansvarligheder paa de Sidste Dages Hellige end paa noget andet Folk paa Jorden, og det er retfærdigt og rigtigt at det skulde være saaledes. Der er ikke noget andet Folk, som er og har været saa meget velsignet. Deres Ydmyghed, som de udviste ved Lydighed til Jesu Kristi Evangelium, da de forstode samme, er bleven belønnet med de Velsignelser, som altid følger en saadan Lydighed. Herren gjør ikke derfor Persons Anseelse; thi de samme Velsignelser have alle Andre kunnet erholde, som Evangeliet har været tilbudt, og den eneste Aarsag, hvorfor Andre ikke have erholdt dem, er den, at de ikke have adlydt Betingelserne, hvorpaa de kunne erholdes; og vor himmelske Fader er saa upartisk og retfærdig i sin Handlemaade med sine Børn, at Evangeliets Velsignelse vil blive alle tilbudt, og de ville have en Lejlighed til at annamme eller forkaste den Saliggjørelse, som den Herre Jesus Kristus har tilvejebragt.

Medens vi tro at Saliggjørelse kan opnaas af hele Adams Slægt, undtagen nogle Faa, som ere gjenstridige, og hvis onde Handlinger er af en saadan Beskaffenhed, at Saliggjørelse kan ikke naa dem, er det kun vor Hensigt for nærværende, at overveje det Forhold som de Sidste-Dages Hellige, der have paataget sig Ansvarligheder og indgaaet Pagter, staa i til Evangeliet, idet de allerede have nydt af dets Velsignelser og Gaver. Disse Betragtninger ville indbefatte to interessante Emner, som altid giver Stof til nyttig Overvejelse. De kunne indbefattes i følgende Spørgsmaale: Hvad har Evangeliet gjort for os, og hvilke Fordringer fordres der af os? Om en Tid skulde oprinde, naar disse Spørgsmaale ikke ville være af Interesse for os, og vi ingen Glæde vilde føle ved at overveje dem, da kunne vi vide, at vor første Kjærlighed er bleven kold, at Saltet mister sin Kraft, og at Guds Aand er ved at forlade os, om den ikke allerede har aldeles forladt os.

Hvad har Evangeliet gjort for os? Det samme som det altid har gjort for dem, som have annammet dets Principer og adlydt dets Ordinancer. Naar Apostlen Peter skriver til de gamle Hellige, saa siger han: „Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk, et Folk til Ejendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit beundringsværdige Lys“ 1 Peter 2; 9. De Sidste-Dages Hellige fatter tilfulde disse Ord; thi Evangeliet har bragt dem til at være et saadant Folk, som her er omtalt. Denne Peter var den samme, som stod frem paa Pintsedagen og sagde til dem, der allerede troede paa Jesus, som var bleven korsfæstet, „omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave“. Ap. Gj. 2, 38. Dette er nøjagtig hvad vi som Sidste-Dages Hellige have gjort, og ved dette Middel ere vi bragte ud af Mørket til „hans underfulde Lys“. Troen bragte os til Omvendelse, derefter fulgte Daab i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, hvorpaa vi erholdt den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, og paa denne Maade ere vi blevne Medlemmer i Kristi Kirke, Borgere i Guds Rige, og have begyndt at vandre paa den snevre Vej, som fører til evigt Liv. Det underfulde Lys, som Peter siden skrev om, er Virkningen af den Hellig-

Aands Gave, hvilken han lovede paa Pintsefesten skulde blive givet paa Betingelse af Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse. Det er Aandens Vidnesbyrd, som det er enhver Helligs Retlighed at nyde. Dette bringer os til at blive et besynderligt Folk. Lig de gamle Hellige have vi gjort Faderens Villie, og vide at Lærdommen er af Gud overensstemmende med Jesu Forjættelse. Joh. 7, 17. Vi have erholdt den kostlige Perle. Vi ere lig den Mand, som er omtalt i Frelserens Lignelse, der fandt en Skat i en Ager og gik hen og kjøbte Ageren, at han maatte erholde Skatten. Om det skulde koste alt, hvad vi eje, saa ville vi dog vinde usigeligt ved hvad vi erholde. Ved den Hellig-Aands underfulde Lys vide vi, at Gud lever, og at vi have annammet Jesu Kristi Evangelium; vi ere i Stand til at fatte Ting, som før var dunkelt og ufatteligt for os; thi vi kunne ikke begribe det, som er af Gud, uden ved Guds Aand. Verden kan latterliggjøre os, men vi kunne sige lig den Blinde, som blev helbredet, dette vide vi, endskjønt vi vare blinde saa kunne vi nu se. Ligesaa vist som vore Øjne se Dagens Lys, kunne vi i Aanden skue den Hellig-Aands underfulde Lys. De kunne ikke frembringe noget Lys ved Olie, Gas eller Electricitet som kan sammenlignes med Solens herlige Lys paa en skjøn og klar Dag; og det er ligesaa umueligt for os at være bedraget med Hensyn til den Hellig-Aands Lys, som Herren har skjænket os, hvilket overgaar al Forstand. Det er maaske ikke muligt for os, at saa vore Venner til at fatte dette Lys, ligesom det ikke er muligt for en Blindfødt at begribe Dagens herlige Lys. „Lyset skinner i Mørket og Mørket begriber det ikke". Joh. 1, 5. Vi kunne vise vore Venner Maaden, hvorpaa de kunne komme til at fatte Evangeliets herlige Lys, og denne Maade er nøjagtig den samme som Peter lærte Folket, da 3,000 Personer annammede hans Vidnesbyrd. Majoriteten vil ikke annamme det og vil følgelig forblive i Mørket; thi der er ikke nogen anden Maade, hvorpaa de kunne tilintetgjøre aandeligt Mørke, end ved Lydighed til Evangeliets Ordinantcer og Principer, hvorved de kunne erholde den Hellig-Aands Gave, Lysets og Aabenbaringens Aand og den eneste, der leder ind i al Sandhed.

Alt dette har Evangeliet gjort for os. Det har bragt os en Kundskab om den herlige Sandhed, at Gud lever, at han er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, at han igjen aabenbarer sin Villie til Menneskenes Børn, at Jesu Kristi Evangelium er gjengivet til Jorden, og at vi have annammet det og ere delagtige i dets Velsignelser, Magt og Kundskab. Vi have erholdt denne Kundskab formedelst den Hellig-Aands Gave, som vi modtog ved at vise Lydighed til Evangeliets Anordninger. Ingen jordisk Velsignelse kan sammenlignes med det. Kongen vilde med Glæde ombytte sin Trone for denne store Velsignelse, Statsmanden sin Berømmelse og Millionæren sin Rigdom, dersom de troede, at saadanne Velsignelser kunde erholdes; og dog have vi erholdt dem uden Pung og uden Betaling. Ydmyghed og Lydighed bringer det, som Verdens Rigdom, Ære og Herlighed ikke kan kjøbe.

Men vi maa ikke forglemme, at disse uskatterlige Velsignelser have bragt os Ansvarligheder, som ere svarende dertil. Hvor meget er givet meget fordres. Vi have ikke annammet Lyset for at sætte det under en Skjæppe. Vi maa gjøre Regnskab for de Talenter, som vi have modtaget, og om vi ikke have anvendt dem paa en tilbørlig Maade, ville de blive os fratagne og givet til Andre.

Vi have lært at kjende vor Herres Villie, og om vi ikke gjøre den, ville vi faa mange Slag. Paulus opmuntrer de Hellige i hans Tid til at forbigaa Begyldelses Læren i Kristo og skride frem til det Fuldkomnere; dette er ogsaa Guds Tjeneres Raad i vor Tid. Den Sidste-Dages Hellig, som ikke voxer i Tro, Kundskab og gode Gjerninger, ærer ikke sin Kaldelse og forglemmer de Ansvarligheder Evangeliet har paalagt ham.

Evangeliets Principer kunne og burde anvendes i enhver Stilling og ethvert Forhold i Livet, og burde lede os i alle vore Tanker, Ord og Gjerninger. Vi burde ikke leve en Dag foruden dets Magt, Trøst og Velsignelse. Udenfor dets Indflydelse er der hverken Sikkerhed, Fred eller Glæde for de Sidste-Dages Hellige. Dets Virkninger burde give sig tilkjende, ved at gaa fremad mod Fuldkommenhed i enhver Stilling, som vi indtage til hverandre og vor himmelske Fader. Dets oprindelige Hensigt og Virkning er at gjøre os til bedre Forældre, Børn, Mænd og Hustruer og Naboer i Verden. Evangeliets Virkninger maa vise sig i vort Liv og skinne for alle Mennesker. Peters Ord til de gamle Hellige ere ogsaa anvendelige paa os: „Ved hvilke de største og dyrebareste Forjættelser ere os skjænkede, at I ved disse skulle blive delagtige i den guddommelige Natur, naar I fly denne Verdens Forkrænkelighed i Lyster, saa anvender al Flid herpaa, og beviser i Eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed, men i Gudfrygtigheden Broderkjærlighed, men i Broderkjærligheden Kjærligheden til Alle." 2 Peter 1; 4—7.

Vi se saaledes at Evangeliets Velsignelser og Ansvarligheder ere forbundne, og at antage, at vi kunne nyde det ene og ikke paatage os det andet, er en Vildfarelse, som ingen Sidste-Dages Hellig bør antage.

Bibelens Historie.

(Fortsat fra Side 167.)

Josua fulgte siden Moses Exempel, og nedskrev hvad som skete ved Kanaans Lands Erobring og Fordeling; han overgav end ogsaa sine Optegnelser til Leviterne, at de skulle forvare dem. Det er ikke sandsynligt, at Josua har skrevet alt det, som findes i hans Bog, eftersom der findes noget optegnet, som er hændet siden hans Tid; men Nogen maa have samlet hans Skrifter og tilføjet en Beskrivelse om Hændelser, som skete strax efter Josua Bortgang.

Nu efterfulgte der en mørk og krigersk Tid i Landet, kaldet Dommernes Regjeringstid. Under denne Tid blev der ikke meget skrevet, men alligevel fremkom flere Samlinger af Folke- og Krigssange, som ere omtalede i Bibelen under Navn af „Herrens Stridsbog", samt „den Retfærdiges Bog", eller Heltebogen. Det er beklageligt, at disse Bøger er gaaet tabt for os.

Profeten Samuel var den næste, som blev kaldet af Gud til at optegne

Guds Værk og Aabenbarelser. I hans Dage oprandt en skjønnere Tid for Israel. De vandt glimrende Sejre over deres mægtige Fjender, Filisterne; Landet blev befriet fra fremmed Herrevælde. Fred og Velstand blomstrede iblandt dem, saa at Stammerne, som saa længe havde været i Strid med hverandre, bleve atter sammenbundne til fast og broderlig Enighed.

Samuels Tid udmærker sig for en særdeles vigtig Indretning, som opkom under hans Vejledning. Dette var de saakaldte Profetskoler. Samuel samlede nemlig et stort Antal Ynglinger og Mænd af Israels Børn omkring sig, og underviste dem i Mose Lov, og opmuntrede dem ved Beretninger om Guds store Aabenbarelser og Gjerninger i Fortiden; han lærte dem de herlige Sange af Moses, Miriam og Debora eller Heltesangene af „den Retfærdiges Bog", og uddannede dem til siden at udgaa iblandt Folket for at opvække den gamle Tro. Disse vare den rette Slags Missionsskoler ledede af Guds Profeter, der stode i umiddelbar Samfund med vor Fader i Himmelen. Saadanne Skoler vare oprettede i Rama, Jeriko, Bethel, og Gilgal. Disciplene i disse Skoler vare Profeter, og da den unge Kong Saul traf sammen med nogle af dem, kom Guds Aand over ham, og han profeterede tillige med dem.

Der antages at Samuel fuldendte Josuas Bog, skrev Dommernes Bog, og maaske efter Davids Salvelse den skjønne Ruths Bog, hvilken giver en Beretning om denne Konges store Forfædre. Uden Tvivl var det ogsaa Samuel, som med egen Haand nedskrev alt, hvad han selv oplevede af Sauls og Davids Historie, som findes i den første Halvdel af første Samuels Bog. Det øvrige af de to Samuels Bøger er formodentlig skrevet kort efter Davids Død, men af hvem, har man endnu ikke kunnet udfinde.

Efter Samuel og Sauls Død begyndte en ny Periode, som var rig paa Værker og Skrifter. Men iblandt alle dem, af hvem vi have Skrifter fra den Tid, staar David, en Mand efter Guds eget Hjærte, som den uovertræffeligste Salmesanger. I alle Stillinger og Omvexlinger af sit Liv, udgjød han sin rige fromme Aand i de herligste Sange, hvilke han forfattede dels for sig selv og dels for Israeliternes højtidelige Gudstjeneste. Han lærte selv Tabernakel Sangerne at synge disse Salmer, og derved bleve de bekjendte iblandt Folket, saa at de sang dem i Hjemmet og paa alle andre Steder. Opmuntret ved hans Exempel optraadte paa samme Tid flere rigtbegavede Salmedigtere, iblandt hvilke Assaph og Korahs Sønner udmærkede sig. Salomon, Davids Søn og Eftertræder arvede sin kongelige Faders Digtergave og overgik ham tillige i Antal af Skrifter; thi han talede 3000 Ordsprog og hans Sange vare 1005. Hans Sange ere næsten alle tabte, men af hans Ordsprog findes et rigt Udvalg.

Hvad Salmerne angaar, da bleve de først efter det babyloniske Fangenskab sammenføjede og afsluttede i den Orden, hvori de nu findes, thi der ere Salmer, hvilke maa have været forfattet efter Hjemkomsten fra Babel, f. Ex. Sal. 137, hvor det hedder: „Ved Babylons Floder der sad vi, og vi græd, naar vi kom Zion ihu." Siden Salmerne bleve ordnede til et Hele, udgjøre de en Blomsterkrands af de skjønneste Sange, som findes i Verden. Der findes iblandt dem en Salme af Moses (Sal. 90.) mindst 73 af David, men kun to ere antegnede af Salomon; derimod finde vi flere af Assaph, Heman, Ethan og Korahs Børn, hvilke bleve uddannede i Davids Sangskole. Derefter standsede Salmedigtningen

for en Tid, indtil Fangenskabets sørgelige og Tilbagekomstens glædelige Tidsafsnit atter opvakte Sangeraanden i Israel; thi fra Tiden under og efter Fangenskabet haves i alt 40 Salmer.

Hele Samlingen af Palmerne er i Lighed med de fem Mosebøger inddelse i fem Afdelinger. Den første Afdeling slutter med den 41de Salme; den anden slutter med den 72de Salme. De tre første Afdelinger, hvilke ender med 89de Salme, indeholde hovedsagelig Salmer af David og hans Sangskole. I de to sidste Afdelinger ere senere tillagte Salmer optagne tilligemed en Levning fra den ældre Tid. Salmerne fra 120 til 134 have Overskriften: „En Sang paa Trapperne" eller „Sang ved Rejserne"; thi de vare bestemte for festlige Pilgrimsskarer, hvilke aarlig kom op til Højtiderne i Jerusalem.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Jordskjælvet i Sydeuropa. Det er især Nizza og Omegn, hvor Katastrofen har raset værst, og hvor den har anrettet de største Ødelæggelser. Alle Huse rystede, flere styrtede sammen, og andre fik store Revner. Himlen var rødglødende, og en panisk Skræk greb alle ved dette Syn. Beboerne styrtede halvt paaklædte ud af deres Huse og søgte Tilflugt i Haver, paa offentlige Pladser, ved Kaierne, overalt, hvor Faren syntes at være mindre stor. Man saa Folk springe ud af Vinduet, aldeles vilde af Skræk. Viceguvernøren i Nizza, General Jamais, maatte ved Hjælp af et Lagen lade sig hejse ud af Vinduet. Andre Steder kom Brandvæsenet med Redningsstiger og frelste Folk. „Alle vare", hedder det i en Beretning, „opfyldte af en ubeskrivelig Rædsel og troede, at deres sidste Stund var kommen. Aldrig har maaske en Panik frembragt en saa forfærdelig Virkning paa saa mange Mennesker. De solideste Bygninger vaklede og truede med at styrte sammen over Hovedet paa Beboerne, og disse forlod derfor Husene og ilede ud paa Gaderne, der frembød det mærkeligste Skue. Overalt stod Rædsel og Skræk malet i Folks Ansigter. Enhver tænkte kun paa sin egen Frelse. Kvinder styrtede i det blotte Linned ud paa Gaden, man saa Mænd med bare Ben og deres Tøfler i Haanden, og alle søgte Tilflugt paa de Steder, som de ansaa for de sikreste. Da den første Bestyrtelse var forbi, søgte man at hjælpe hinanden. Overalt herskede der den samme Forvirring og Skræk. De store Pladser saa ud som Lejre. I „Avenue de la Gare" saa man en kompagt og urolig Masse, de fleste vare kun halvt paaklædte, og midt imellem de forfærdede Skikkelser bemærkede man Pjerrot'er og maskerede Figurer, der kom fra det sidste Karnevalsbal, som blev afbrudt af Jordskjælvet. Hist og her forefaldt der rystende Scener.

De fleste Huse i Nizza ere blevne stærkt beskadigede. Tage og Balkoner ere styrtede sammen, Murene have slaaet store Revner, og flere Kirker have lidt Skade.

Efter Kommunalraadets Anmodning lod de militære Autoriteter rejse store Telte paa de offentlige Pladser, hvor Kvinder og Børn foreløbig bleve anbragte. Langs Kysten holdt der en lang Række lukkede Vogne med Personer, der vilde

tilbringe Natten ved Havet. For Omnibus'er og Droscher betaltes der fabelagtige Priser, man gav 100 Fr. for det usleste Kjøretøj, man kunde opdrive, naar man blot kunde komme bort. Paa Højderne ved Cimiez kamperede 2000 Englændere og andre Fremmede under aaben Himmel. Der er stillet Vagt ved Indgangen til de forladte Huse. De fleste Butiker ere lukkede. De Fremmede, der ikke kunde komme bort med Jernbanetogene, lejede Vogne, og der fandt en fuldstændig Udvandring Sted. 8 Extratog forlod Nizza paa en Dag med 6000 Rejsende, der begav sig til Paris, medens 3000 begav sig til Italien.

Sir Charles Duffy har fra Nizza sendt „Times" en Skildring af Katastrofen, hvori han bl. a. skriver: „Overalt møder man paa Gaden Kjøretøjer, fyldte med Møbler og Sengklæder og fulgt af Mænd, Kvinder og Børn, der øjensynlig ikke vide, hvor de skulle hen, men blot ikke ville vende tilbage til deres Hjem. Paniken har ikke grebet nogen enkelt Klasse af Samfundet, jeg har mødt Dommere, Læger, Forretningsmænd, Fremmede, Folk af enhver Stand, der alle kun tænkte paa at komme bort. Kahytterne i de Skibe, der ligger i Havnen, ere blevne lejede til enorme Priser, og alle Promenader ere opfyldte af Vogne, i hvilke Fremmede have installeret sig for at kunne flygte ved første Tegn til Fare."

Ogsaa i Cannes sporede man to mindre Rystelser. Kongen og Dronningen af Württemberg forlod ikke deres Villa. I Castellon dræbtes to Personer, mange bleve saarede, og en Trediedel af Villaerne er ødelagt. I Bollene, Chateauneuf, Bar, Monte-Karlo, og alle de andre Smaabyer ved Rivieraen er der ligeledes anrettet megen Skade, overalt ere Huse styrtede sammen, og mange Mennesker komne til Skade. I Bordighesa har Bankier Bischoffsheims Villa, hvor Pasteur for Tiden bor, lidt Skade, men heldigvis blev ingen af Beboerne kvæstet. I en saa lille Flække som Oreglia bleve 6 Personer dræbte og 28 saarede. Fængslet i denne By styrtede sammen, nogle af Fangerne bleve dræbte, og de øvrige bleve transporterede om Bord paa et Skib.

Fra Genua afsendtes der i Torsdags tre Tog med Tropper, der skulde bringe Hjælp og Levnetsmidler til de Nødlidende.

Rettelse. I Nr. 9 af denne Aargang af Stjernen i Dødsnotitsen staar: Maren Jensen, læs Marie Jenson.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

F. E. Bordings Bogtrykkeri ved V. Petersen.